

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 498/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], všetci [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Jánom Vajdom, advokátska kancelária, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 7 D 81/2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], všetci [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 D 81/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom, v ktorom sú sťažovatelia v procesnej pozícii dedičov, dochádza k zbytočným priet'ahom. Ide o dedičské konanie po nebohom [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], ktoré prebieha od 4. apríla 2014 a doteraz nebolo právoplatne skončené. Podľa sťažovateľov v napadnutom konaní sú opakované priet'ahy spôsobené súdnou komisárkou [REDACTED], za konanie ktorej zodpovedá okresný súd. Súdna komisárka podľa nich koná vo veci neefektívne a nesústredene a nerešpektovala dedičskú dohodu sťažovateľov podľa § 175o ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku o cene nehnuteľností.

Sťažovatelia tiež poukázali na to, že predsedníčke okresnému súdu podali sťažnosť na priet'ahy v konaní, datovanú 8. júla 2015 a okresnému súdu doručení 15. júla 2015. Predsedníčka okresného súdu v odpovedi na uvedenú sťažnosť z 5. augusta 2015 uviedla, že nezistila zbytočné priet'ahy zapríčinené konajúcim súdnym komisárom, na dĺžku konania malo vplyv využívanie procesných oprávnení sťažovateľov a hrubé sťažovanie postupu v konaní, neuposlušnutie príkazu súdu – umožnenie vstupu do oceňovanej nehnuteľnosti súdnemu znalcovi. Predsedníčka okresného súdu vyhodnotila sťažnosť ako neopodstatnenú.

Sťažovatelia konštatovali, že napadnuté konanie trvá už 26 mesiacov, nejde o právne zložitú vec a svojím správaním žiadne priet'ahy nespôsobili.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v napadnutom konaní porušil ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných priet'ahov a zaplatiť sťažovateľke [REDACTED] finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a sťažovateľom [REDACTED], [REDACTED]

a [REDACTED] finančné zadosťučinenie každému v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Sťažovatelia vidia porušenie označených práv v prietáhoch v konaní spôsobených súdnou komisárkou [REDAKOVANÉ], za konanie ktorej zodpovedá okresný súd.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, III. ÚS 372/09, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 126/2010, IV. ÚS 221/05).

Po preskúmaní sťažnosti a jej príloh ústavný súd dospel k záveru, že postup okresného súdu a súdnej komisárky sa nevyznačoval takými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy. Dĺžka napadnutého konania (28 mesiacov) sama osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote. Sťažovatelia v sťažnosti neuviedli a nenamietali žiadny konkrétny úsek konania, kedy by súdna komisárka a okresný súd boli nečinní, namietali znalecké dokazovanie, osobu znalca, či postup súdnej komisárky v napadnutom konaní, ktorá nerešpektovala dohodu sťažovateľov o cene nehnuteľností. Zároveň ústavný súd poukazuje na vyjadrenie predsedníčky okresného súdu k sťažnosti sťažovateľov, z ktorého vyplýva, že nezistila zbytočné priet'ahy zapríčinené konajúcim súdnym komisárom, na dĺžku konania malo vplyv využívanie procesných oprávnení sťažovateľov a hrubé sťažovanie postupu v konaní, neuposlušnosť príkazu súdu – umožnenie vstupu do oceňovanej nehnuteľnosti súdnemu znalcovi.

Z uvedených dôvodov ústavný súd berúc do úvahy všetky okolnosti danej veci sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Ústavný súd napokon dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovatelia v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priet'ahom, predložili ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016

